

PRESSKIT

ASIA EXPRESS

OD 22. ÚNORA

prima+

OD 1. BŘEZNA

Prima

Exotická jihovýchodní Asie, emoce a extrémní podmínky na hraně možností. Do Česka přichází celosvětově úspěšný dobrodružný formát Asia Express! Ziskal si miliony fanoušků ve více než dvaceti zemích světa – fenoménem se stal například ve Francii, kde ho vysílají už dvacet let, pořad byl úspěšný také v Itálii a ve Španělsku. Nyní se tento výjimečný formát poprvé představuje i českým divákům.

prima+

od 22. února / každou neděli a každý čtvrtek
bonusový díl Vaškův Side Quest / každý pátek / á 30 min

Prima

od 1. března / každou neděli / dvojitý díl

Nečekané zvraty, vypjaté emoce, odvážná strategie i nucená improvizace, to vše obsahuje cestovatelská reality show Asia Express, kterou provázejí moderátoři Jakub Štáfek a Václav Matějovský. Jde o závod plný adrenalinu a nadšení, na který se vydává devět různorodých soutěžních dvojic, které mají jediný cíl: dojet na konec každé etapy jako první. Znamé i neznámé osobnosti vyrážejí na cestu napříč Kambodžou, Laosem a Thajskem. Tato náročná 3500 kilometrů dlouhá trasa prověří nejen fyzickou jednotlivých párů, ale zatěžkávací zkouškou projde i jejich vzájemný vztah. Důvěra a možnost spolehnout se jeden na druhého bude často jejich jedinou jistotou. S jídlem, dopravou, a dokonce i s ubytováním na noc budou totiž každý den odkázáni jen na pomoc místních obyvatel. Na svou životní cestu vyrážejí s batohem na zádech a s částkou rovnající se přibližně 25 českým korunám na den. Kdo vyhraje souboj nejen s ostatními, ale i s vlastními hranicemi, a získá tak atraktivní výhru?

Michal Varga, režisér

„Máme za sebou největší dobrodružství, jaké jsme kdy v životě zažili. Na dno si sáhli nejen soutěžící, ale také náš štáb. Natočili jsme tisíce hodin materiálu, abychom už brzy vzali na tuhle jízdu i diváky Primy a prima+. Naši účastníci se vydali na cestu s minimálním budgetem a museli se spolehnout na vlastní důvtip, ochotu místních obyvatel a trochu štěstí. Putovali stopem, pěšky nebo tuktuky jenom s batohem a odhodláním dojít až do cíle, během cesty urazili 3500 kilometrů. To vše samozřejmě bez mobilního telefonu. Na každém kroku na ně čekaly výzvy, které měly prověřit jejich vzájemnou důvěru, fyzické síly i schopnost fungovat v úplně jiném světě.“

Alex Ruzek, ředitelka programu skupiny Prima

„Asia Express je formát, který dlouhodobě patří mezi nejsilnější reality show na mezinárodním trhu. Nabízí autentické emoce, napětí i skutečné lidské příběhy v extrémních podmínkách. Jsme přesvědčeni, že právě tato kombinace osloví české diváky a že se Asia Express stane jedním z pilířů naší programové nabídky na Primě i na prima+ pro letošní jaro.“

Samuel Jaško, ředitel R&E

„Diváci dnes hledají skutečné emoce a silné příběhy – a přesně to Asia Express nabízí. Nejde jen o cestování nebo soutěž, ale o také vztahy, rozhodování pod tlakem a momenty, které nelze nahrát ani zopakovat. Jsem rád, že tento mimořádně úspěšný a výrobně velmi náročný formát můžeme poprvé představit i českému publiku.“

Jan Maxa, ředitel divize Obsah a výroba skupiny Prima

„Diváci na prima+ dostanou z Asia Express maximum. Kromě samotných epizod chystáme i další obsah v podobě bonusových dílů, zákulisních materiálů a exkluzivních momentů, které se do televizního vysílání nevejdou. Chceme fanouškům nabídnout možnost být soutěžícím ještě blíže a prožít jejich dobrodružství v Asii opravdu do hloubky.“

PRINCIP HRY

Asia Express je dobrodružná reality show, která stojí na principu závodu dvojic po předem stanovené trase vedoucí vybranými státy. Soutěžní páry mají za úkol dorazit do cíle každé etapy co nejrychleji, a přitom zvládat náročné podmínky, omezené prostředky i rozličné úkoly, které na ně během soutěže čekají.

Extrémní finanční omezení

Jedním ze zásadních prvků hry je extrémní finanční omezení. Účastníci mohou využívat výhradně finance poskytnuté produkcí, a to ve výši ekvivalentu jednoho eura na osobu a den. Nesmí používat vlastní peníze ani přijímat finanční pomoc od třetích osob. To výrazně zvyšuje náročnost celé soutěže, neboť jídlo, dopravu i nocleh si musí zajistit sami, přímo na místě a ze stanoveného denního rozpočtu. Veškeré předem sjednané služby, ubytování či pohostinnost jsou zakázány.

Doprava

Dopravu si soutěžící zajišťují sami, bez možnosti plánovat ji předem. Musejí tak improvizovat, spoléhat na místní obyvatele, stopovat, vyhledávat možnosti přespání nebo stravování a být schopni orientovat se v neznámém prostředí.

Etapy a soutěžní úkoly

Trasa soutěže je rozdělena na etapy s předem určenými cílovými místy. Účastníci jsou povinni dorazit do těchto bodů včas a regulérním způsobem, jinak riskují penalizaci, či dokonce vyřazení. Během jednotlivých etap mohou být navíc stanoveny speciální úkoly nebo podmínky, které musí dvojice splnit, aby mohly pokračovat. Tyto úkoly často prověřují jejich spolupráci, fyzickou zdatnost, odolnost i schopnost komunikovat s místními.

Komunikace

Soutěžící jsou po dobu natáčení odříznuti od osobní komunikace se světem – nesmí používat mobilní telefony ani jiné komunikační prostředky, s výjimkou situací výslovně povolených produkcí nebo v případě nouze. To umocňuje jejich závislost na vlastních schopnostech a týmové spolupráci.

Fair play

Během celé soutěže musí účastníci respektovat místní zákony, zvyklosti a kulturní normy, zachovávat fair play a vyhýbat se jakémukoli podvodnému jednání. Porušení těchto zásad může vést k okamžitému vyřazení.

Výzvy a strategie

Asia Express je kombinací extrémní cestovatelské výzvy, strategické hry a testu mezilidské spolupráce. Soutěžící jsou nuceni překonávat fyzické i psychické limity, pracovat s minimálními prostředky, a zároveň se orientovat v neznámých kulturách. To vše vytváří dynamickou, napínavou a často nepředvídatelnou soutěž, v níž uspějí jen ti, kteří dokážou spojit vytrvalost, kreativitu, týmového ducha a respekt k prostředí, jímž procházejí.

Vyřazování

V soutěži funguje princip postupného vyřazování. Obvykle v každé etapě vypadne dvojice, která dorazí do cíle jako poslední. V některých případech však produkce zařazuje tzv. neeliminaci etapy, během nichž k vyřazení nedochází – i tehdy ale může poslední pár obdržet nevýhodu do další části závodu (například časovou penalizaci nebo omezení ve hře).

A full-page photograph of two men standing in a lush, tropical garden. The man on the left has dark hair and a beard, wearing a light blue button-down shirt over a brown t-shirt. The man on the right has short, light brown hair and a light beard, wearing a green patterned button-down shirt over a light green t-shirt, with his arms crossed. The background is filled with various tropical plants and trees, with sunlight filtering through the leaves, creating a warm, bokeh effect.

**VÁCLAV
MATĚJOVSKÝ**

**JAKUB
ŠTÁFEK**

MODERÁTOŘI

ROZHOVOR

MODERÁTOŘI

Asia Express, to jsou extrémní tempo, nečekané situace i produkční rozsah, který nemá v českém prostředí obdoby. Jejimi moderátory jsou **Jakub Štáfek** (35) a **Václav Matějovský** (29), kteří v rozhovoru popisují, co je na natáčení nejvíc překvapilo, jak se vyrovnávali s náročným režimem i čím se tento projekt vymyká čemukoliv, co dosud zažili. Nechybí ani nadhled, humor a chemie, která mezi nimi funguje od prvního dne.

Jak jste se těšili na moderování show Asia Express?

Jakub: Já jsem se na moderování Asia Express těšil moc, tím, že jsem měl před natáčením show hodně práce, tak jsem do toho skočil po hlavě a bylo to podle mě správně – nebyl jsem ani tak nervózní předem. Každopádně jsem se opravdu těšil, že si to užijeme.

Václav: Já jsem se těšil jednak na exotické země, na to, co v nich uvidíme, a hlavně na to, co v nich budeme zažívat. Tohle totiž podle mě nikdy člověk nezažije. A teď i k tomu natáčení – myslím, že to jsme doposud ani jeden s Kubou nezažili. Ten režim je brutální.

Jakub: Myslím, že s Václavem jsme byli nejvíce překvapení, když se jednou ten cirkus na kolečkách zvednul, odjel – a už se nezastavil, to bylo neuvěřitelné.

Václav: To bylo ten první den, když byli všichni na jednom místě – a teď vidíte tu techniku, ten obrovský počet lidí, auta a vlastně jsme si nedokázali představit, co se stane, až začne natáčení. Trochu jsem si říkal, že vypukne zmatek, ale to se vůbec nestalo, naprosto všichni věděli, co mají dělat.

Prošli jste nějakou speciální přípravou?

Jakub: Já jsem se na to nijak zvlášť nepřipravoval.

Václav: Já myslím, že ani jeden z nás. A vlastně nevím ani jak...

Jakub: Teď myslím, že je důležité hodně spát, aby byla energie. Občas je asi dobré si jít zaběhat.

Václav: Ale spíš se na toto připravit opravdu nedá, tento projekt je hodně ojedinelý.

Oba jste zkušení moderátoři, v čem je tento projekt zásadně jiný?

Jakub: Já těch moderátorských zkušeností nemám zase tolik. Pochopitelně jsem ze začátku byl trochu nervózní i proto, že jsme nevěděli, jak přesně to bude fungovat, ale po pár dnech jsme si všechno osahali a hezky si to sedlo. A pro mě i ta poloha být seriózní a vážnější, tak i to mě bavilo.

Václav: Myslím, že jsme oba dva nějakým způsobem zvyklí pracovat na jakékoli pozici, tady byl ale obrovský rozdíl v tom, že toto bylo velmi živé, organické, a tím pádem se úplně nedá připravit harmonogram a vy na řadu věcí musíte pohoťově reagovat. A v tom je asi ten největší rozdíl. To musíte pochopit a naučit se s tím fungovat.

Co pro vás bylo na show Asia Express nejtěžší?

Jakub: Asi to čekání a vlastně ze začátku i to horko. Pak třeba také přejezdové vzdálenosti, to bylo někdy opravdu dlouhé. Člověk se musí udržovat pořád v nějaké koncentraci.

Jste spokojeni se svým moderátorským partnerem?

Jakub: Já mám Václava moc rád, on je jako moje druhá manželka.

Václav: Já jsem taky spokojený a moc mě to s Kubou bavilo.

Šli byste do Asia Express jako soutěžící?

Václav: Já sice hrozně rád, ale zároveň protože již nyní vím, jak strašně je to náročné, tak bych do toho asi nešel.

Jakub: My bychom to určitě vyhráli. Ale každopádně musí být hrozně složité, že přijdete o příjem potravy.

Václav: Je to zkrátka show o přežití a samozřejmě k tomu patří dalších strašně moc přidaných věcí, takže se rozhodně máte na co těšit!

SOUTĚŽÍCÍ

Dvojice známá z fenomenální detektivní hry Zrádci. **Nicole Šáchová** (28) ve Zrádcích **Jana Tunu** (52) alias Tuňáka dokonale zmanipulovala, a i díky tomu celou hru vyhrála. Tuňák ji za to doslova nenávidí. Oba jdou do všeho na sto procent. Účast v show berou jako „párovou terapii“. Jsou přátelé, a zároveň nepřátelé, ale teď se rozhodli táhnout za jeden provaz a jít za vítězstvím.

Zajímá mě, jak vlastně došlo k tomuto spojení?

Nicole: My jsme si to spojení sami nevymysleli, přišla s tím produkce. A musím říct, že za mě je to originální a hodně dobrý nápad.

Muselo proběhnout nějaké přemlouvání?

Nicole: Z mé strany ne. Mně to přišlo od začátku jako skvělý nápad, spíš jsem nevěděla, jestli do toho kolega půjde.

Honza: Já jsem si dal čas na rozmyšlenou. Přemýšlel jsem, přemýšlel... A pak jsem řekl „ano“.

Čím to bylo, že jste se nakonec rozhodl jít do toho?

Honza: Je to tak bláznivé, a já mám rád bláznivé věci, takže jsem si řekl: proč vlastně ne? Bude to velká jízda.

Myslíte si, že vám tahle kombinace může v soutěži pomoci?

Nicole: Uvidíme. Principem soutěže je být sehraná dvojice, a my jsme doteď úplně sehraní nebyli. Takže to pro nás může být větší výzva než pro ostatní. Ale už na hradě jsme ukázali, že spolu pracovat umíme, a na to chceme navázat.

Honza: Z hradu už víme, že umíme chodit za ruce se zavázanýma očima, sbírat balonky nebo štíty. Tahle zkušenost nás může trochu zvýhodnit. Jsme nesourodá dvojice, což může být nevýhoda, ale taky výhoda – můžeme se doplňovat... Nebo si taky jít po krku. Můžou tam lítat hadi, svině, mrtví tuňáci i dědečkové. Uvidíme.

Nicole: Já pořád nevím, jestli to není promyšlený plán, jak se mě zbavit někde v asijské džungli.

Honza: Já jsem zase slyšel, že jste se rozhodovala, jestli se nebát, že bych vás tam chtěl zlikvidovat.

Nicole: To je samozřejmě myšleno ze srandy. Teda doufám.

ROZHOVOR

SOUTĚŽÍCI

Honza: Žádný takový plán nemám. A pokud ho mám, tak o něm nevím.

Nicole: To možná přijde.

V čem si myslíte, že se budete nejvíc doplňovat?

Honza: Myslím si, že Nicole má velký tah na branku. Chce vyhrát a je schopna pro to hodně udělat. Viděli jsme to už ve Zrádcích. Na druhou stranu není skrytý zrádce – aspoň doufám, že nejste nasazená agentka.

Nicole: To bych vám nemohla říct, kdybych byla.

Honza: Myslím, že je racionální, chladnokrevná a pod andělskou tvářičkou si umí jít za svým. Já jsem spíš emotivnější. Uvidíme, jak to do sebe zapadne v úplně jiných situacích, než jsme zažili na hradě.

Nicole: A já si zase myslím, že Honza je skvělý partner v tom, že je ostřílený cestovatel, má rád lidi a lidi mají rádi jeho. Překvapivě si myslím, že tahle kombinace může fungovat.

Neměli jste spolu zatím moc času, máte pocit, že si sednete?

Nicole: Neměli jsme možnost spolu trávit tolik času, abych mohla říct, že je všechno zalité sluncem. Teď nás ale čeká taková párová terapie.

Honza: To jste nazvala naprosto přesně.

Nicole: Po návratu to buď bude mnohem horší, nebo mnohem lepší.

Honza: Přesně tak. Myslím si, že velkou výhodou bude, že lidé v těch zemích budou Nicole milovat – ostatně milují ji i tady. A taky její zručnost, logické uvažování... Takováhle adrenalinová zkušenost dvojici buď úplně rozbije, nebo naopak strašně spojí. Ale nejedeme tam na rande. Jedeme tam jako parťáci, cestovatelé.

Dokážete si představit trávit spolu dlouhou dobu v zahraničí, jeden po boku druhého?

Honza: Když už do toho jdeme, musíme si to umět představit. Bude to hodně intenzivní. Uvědomil jsem si, že jsem takhle dlouho v zahraničí nebyl ani s rodinou – bez telefonu, opravdu naplno. Pokud bychom tam byli měsíc, bude to pro mě úplně nová zkušenost.

Nicole: Já taky nemám zkušenost s tak-

hle dlouhým pobytem. Většinou jezdím maximálně na týden nebo čtrnáct dní – a kolikrát mi to stačilo. Jsme každý z jiného těsta.

Honza: Bude to dábelské. My i diváci budeme čekat, jestli přijde první krize, druhá... Nebo žádná. Budeme pod drobnohledem a každý krok bude hodnocen. Bude to hodně zajímavé.

Jaké je to pro vás, Honzo, být ve dvojici s Nicole?

Honza: Těším se. Jsou to ambivalentní pocity – radost i nejistota. Je to velká výzva a adrenalin sám o sobě. Už jen naše spojení je adrenalinová mise. My už jsme si ale jednu misi zkusili – trénink v terénu s mapou a buzolou, v zimě, v dešti, v lese. Připravil nám to kamarád Marián, profesionální voják. Byli jsme promrzlí, promočení, Nikča měla úplně mokré boty.

Nicole: Klasicky jsem byla špatně oblečená.

Honza: Ale nebyla tam spánková deprivace. Tady budeme třeba spát někde pod palmami.

Máte pocit, že vás osud spojil znovu?

Nicole: Když jsme byli ve Zrádcích, při-

ZRÁDCI

šel moment velké zrady. Bylo to těžké, přála jsem si, abychom vyhráli oba, ale nešlo to. A teď nás osud znovu spojil a máme možnost jít za vítězstvím spolu.

Honza: Vesmír, osud... Je tam červená niť. Dokonce jsme si kdysi říkali, že bychom spolu jeli do Asie – a podívejte se.

Nicole: Přesně tak. Ta niť osudu asi opravdu existuje.

Honza: Uvidíme, kam nás dovede. Třeba k vítězství... Ale nezakřiknout.

Nicole: Každopádně můžeme slíbit, že pro to uděláme maximum.

Honza: Budeme bojovat do poslední chvíle.

Jaké destinace vás lákají nejvíc?

Nicole: Já jsem v mládí moc necestovala, maximem bylo Chorvatsko. Teď se snažím poznávat Evropu, hodně se mi líbí severské země, ale ráda poznám cokoli nového. Kdybych mohla, procestuju celý svět.

Honza: Čím víc crazy, adrenalinová a neobvyklá destinace, tím lépe. Miluju Asii, ale vlastně miluju jakoukoli zemi – hlavně podle lidí, které tam potkám. Írán, Rumunsko, Tchaj-wan... Lidé dělají místo. A tak snad nám vesmír nadělil něco zajímavého.

ROZHOVOR

JELÝTKA

SOUTĚŽÍCÍ

Vavřinec Hradilek (38) a jeho kamarád **Tomáš Slavík** (38) jsou špičkoví sportovci – mistři světa, a zároveň kamarádi. Vávra přináší spontánnost, vtip, uvolněnost, Tomáš zase klid, soustředění a dravost závodníka. Oba kluci jsou králové adrenalinových sportů, a když zaberou, tak trhají asfalt nohama.

Zajímá mě, kde vznikl ten nápad, že se přihlásíte. Jak jste se dali dohromady?

Vávra: My jsme se vlastně ani nepřihlásili.

Tomáš: Byli jsme přihlášení tak trochu násilím.

Vávra: Donutilo nás k tomu okolí, takže žádná klasická přihláška ani neproběhla. Ale ve výsledku jsem si říkal, že by bylo fajn sdílet tenhle trip společně s Datlem a vyrazit někam, kde vůbec nevíme, kam nás to zavede.

Tomáš: Přesně tak. Nevíme, co bude, nevíme, kam nás to zavede. Je to jeden velký otazník.

Jak to, že jste si nakonec řekli, že do toho chcete jít?

Vávra: Protože hodně cestuju. Myslí si, že to je jedna z věcí, která mě na sportu baví – že díky němu můžu cestovat. Je to sice bez kajaku, což mě trochu mrzí, ale myslím, že i tak to bude zábava.

Tomáš: Já jsem si říkal, že kdybych se měl vydat na nějakou takovouhle cestu, tak si musím dobře rozmyslet, s kým bych to zvládl. Není moc lidí, se kterými můžete být třicet dní v kuse, čtyřicet sedm. A s Vávrou si myslím, že to zvládneme. Možná se strašně mylím, ale věřím tomu. Když mi zavolaal, že je tady tahle šance, říkal jsem si, že by byla škoda ji nevyužít. Tak jsme do toho prostě vlítli.

Proč si myslíte, že to spolu zvládnete? Co na sobě máte rádi – a je naopak něco, co vám vadí?

Vávra: Upřímně, to, co bychom na sobě neměli rádi, vlastně neexistuje.

Tomáš: Je to přirozené. Někdy se prostě s někým potkáte a všechno jde samo. Sedli jsme si, funguje to a je málo věcí, které by nás mohly rozhodit. Oba máme hodně nacestováno. Jasně, tohle bude úplně jiný typ cestování – Vávra nebude mít kajak a já nebudu mít kolo,

ROZHOVOR

SOUTĚŽÍCÍ

JELÝTKA

nebudeme mít kolem sebe tým, na který jsme zvyklí. Ale pořád je to cestování a pořád nás to baví.

Vávra: Rozpočet bude možná trochu menší, ale oba pocházíme ze skromných poměrů, hlavně v našich sportech. Já si pamatuju, že jsme třeba na soustředění měli rozpočet čtyřicet korun na týden. Takže čínské polévky...

Tomáš: A špagety s kečupem! To byla klasika. Těším se, až si je zase dáme.

Vávra: Takže myslím, že v tomhle problému mít nebudeme. Jsme připraveni.

Na co se během té cesty nejvíc těšíte?

Vávra: Nejvíce se těším na ten moment, kdy se dozvíme, s kým a kam vlastně jedeme.

Tomáš: To je úplně brutální. Vyzvídáme, ptáme se známých, čenicháme všude možně – a nikdo nic neví. Máme jen informaci, že máme být jednadvacátého na letišti. Víme, že si máme vzít letní oblečení, což je fajn, ale jinak vůbec netušíme: s kým, kam, kde, proč.

Budete chtít vyhrát?

Vávra: Jsme sportovci, takže to je asi automatické. Ta motivace tam samozřejmě je.

Tomáš: Bylo by to příjemné jako bonus, ale není to hlavní cíl. Jsme závodníci, takže jakmile někdo řekne „tři, dva, jedna, teď“, tak se z nás stanou blázní, protože takhle fungujeme celý život. Ale hlavní mise je si to užít.

Připravujete se na to nějak?

Vávra: Myslel jsem si, že se připravovat budu, ale postupně docházím k tomu, že nejlepší cesta je jít do toho tak, jak to člověk přirozeně umí. Víme region, ale neznáme konkrétní místa, takže se na to stejně nedá moc připravit. Po fyzické stránce si myslím, že není potřeba dělat nic speciálního, a psychickou stránku má každý z nás už dávno vytrénovanou.

Tomáš: Není jednoduché se na něco takového připravit, zvlášť když je to první série a vlastně vůbec nevíme, co nás čeká. Něco jsme si nastudovali ze zahraničních verzí, ale konkrétně nevíme nic. Takže to bude takové hození do vody – a plav. A Vávra plavat umí výborně.

Vávra: Jo. Jako aligátor.

Kde na světě se vám zatím nejvíc líbilo?

Vávra: Pro mě určitě Nový Zéland. Je to můj druhý domov. Nejen, že je tam krásně, ale mám tam i spoustu kamarádů.

Tomáš: Já to mám podobně. Nový Zéland je nádherný, čistý a je tam radost být. Ale mně ještě víc přirostlo k srdci Chile. Je to pro mě druhý domov, je tam obrovská komunita a jezdím tam už asi třináct let. Každý rok tam trávím minimálně dva až tři týdny a cítím se tam opravdu doma.

Co byl největší adrenalin, který jste v životě zažili? Myslíte, že máte hranice posunuté oproti nespportovcům?

Vávra: Myslím si, že ano. Adrenalin je něco, co nás vlastně každý den žene k výkonům v našich sportech. Když člověk zažije ten prožitek a pochopí, jak adrenalin funguje, může na tom být regulérně závislý.

Tomáš: Jsme mu vystavováni pravidelně. Někdy je to komfortnější, někdy méně, ale pokaždé, když já sednu na kolo a Vávra do kajaku, je adrenalin hlavní tahoun. Myslím si, že to máme

oproti běžným lidem trochu posunutě.

Je něco, čeho se v životě bojíte? Nebo co by vám mohlo ztížit cestu v soutěži?

Vávra: Vlastně se nebojíme ničeho konkrétního.

Tomáš: Spíš věci, které nejdou ovlivnit. Třeba masová doprava někde v Asii, mimo civilizaci, v horách – to by mě asi trochu znervózňovalo.

Vávra: Ale zároveň jdeme do toho i proto, že budeme vyhledávat věci, ze kterých máme respekt. Takže vlastně – proč ne?

Tomáš: Souhlasím.

Na závěr – prozradíte o tom druhém něčem, co by diváci možná nečekali?

Tomáš: Věřili byste, že jde mít sval i na prstech ruky? Vávra má sval na prstech.

Vávra: Ještě tam je... Ale už se zmenšuje.

Tomáš: Pořádněj sval. Vávra je prostě živý exemplář planety.

ROZHOVOR

SOUTĚŽÍCÍ

Sympatická dvojčata **Sandra** a **Viola Černodrinské** (36) - jsou sice propojená pozitivním poutem, ale navzájem si umí mluvit do života. Nejlepší kamarádky i největší kritičky. Po otci zkrátka podědily balkánský temperament a bude zajímavé sledovat, jestli a jak najdou společnou řeč v řešení náročných problémů v extrémních podmínkách.

Poprosím vás, abyste se krátce představily.

Viola: Já jsem Viola Černodrinská a jsem tady jako sestra Sandry.

Sandra: A já jsem Sandra Černodrinská, sestra Violy.

Co děláte a co vás v životě baví?

Viola: Já jsem editorka a taky učím jógu.

Sandra: A já jsem herečka.

Proč jste se do soutěže přihlášily?

Viola: Přišla nabídka ségre, takže já ji vlastně jen doprovázím.

A co vás na tom zaujalo? Nemusela jste přece říct ano.

Viola: Zaujalo mě, že to bude dobrodružství. Je to něco, co by se mi normálně asi nestalo.

Sandra: My ještě vlastně nic nevíme, takže ani nevíme, co by se normálně nestalo. Uvidíme.

Dokážete si představit trávit spolu tolik času?

Sandra: Ne.

Viola: Bude to výzva.

Byly jste už spolu na nějaké delší cestě nebo dovolené?

Viola: My jsme spolu byly v bříšku devět měsíců - to byla hodně dlouhá dovolená.

Sandra: Hodně dobrá dovča!

Viola: Jinak se vídáme pořád, ale na dovolené jsme spolu takhle dlouho nebyly. A tohle navíc nebude dovolená.

Připravujete se na to nějak?

Sandra: Jo, chodíme běhat. Normálně obě cvičíme, tak jsme si přidaly ještě kondiční trénink.

Viola: A přestaly jsme jíst - preventivně, abychom tam neměly hlad.

ROZHOVOR

SOUTĚŽÍCÍ

DVOJČATA

Sandra: Beru taky spoustu vitamínů, abych nebyla nemocná. A jinak se snažím zůstat v klidu, hlavně psychicky.

Viola: Přemýšlíme nad taktikami, jak zničit nepřátele. Zatím jsme nic moc nevymyslely. Já hodně o tom sním – zdá se mi o tom. To je moje mentální příprava.

Řekly byste, že se na to těšíte?

Sandra: Jo, moc.

Viola: Já taky. Akorát se mi někdy zdají špatné sny, tak doufám, že se tam třeba nezačnu počurávat. Ale jinak se těším.

Je něco, čeho se bojíte?

Viola: Toho nepohodlí, nevyspání a hladu. Toho se trochu bojím, ale myslím, že to může být i dobrá výzva.

Sandra: Taky hlad a nevyspání. A bojím se, že se někde zraním. Ať už pojedeme kamkoliv – a my to nevíme – ale kdyby to byly třeba tropy, tak se rány blbě hojí. Toho se bojím, že se někde odřu a bude to pak dlouho bolet.

Myslíte si, že budete jedna druhé oporou?

Sandra: Ne.

Viola: Ale budeme se snažit.

Myslíte si, že všechno vyřešíte smíchem, a ne třeba hádkami?

Viola: My si můžeme myslet spoustu věcí, ale dokud tam nejsme, tak to netušíme. Myslím, že to každopádně bude jízda. Jak to vyřešíme, bude záležet na charakteru situací, které nás potkají.

Na co konkrétně se těšíte? Máte rády cestování?

Sandra: Já miluju cestování, miluju adrenalin a improvizaci během cest. Mívám často strach, ale když ho překonám, mám obrovskou radost a jsem na sebe pyšná. Na tohle se těším.

Viola: Já se strašně těším na jacuzzi.

Jaký největší adrenalin jste dosud zažily?

Sandra: Při cestování se mi občas stávají nečekané situace. Třeba na Srí Lance jsem jela na takové dlouhé ziplině nad propastí. To bylo strašně fajn.

Viola: Já nemám takové vzpomínky.

Sandra: A co třeba wakeboard?

Viola: Jo, takhle – jasně. Třeba wakeboard, když člověk spadne a obrátí se mu oční víčka. Takovéhle adrenalinové

zážitky mám, ale nejsou tak extrémní.

Co máte jedna na druhé ráda?

Sandra: Nic. (smích) Ne, vážně – mám ráda, že se za všech okolností snaží být vtipná. A je laskavá, je to laskavý člověk.

Viola: Ségra je taky dobrá. Možná.

Napadne vás něco říct o té druhé, co by diváci třeba netušili?

Sandra: Viola má doma všechno srovnané podle barev a podle materiálu.

Viola: Už to nemám, protože se dělím o skříň s klukem, takže tam nemám místo. Ale chtěla bych to mít – to je můj sen. A Sandra nemá nic srovnané podle barev ani materiálu. A někdy má obrazy na zdi nakřivo, což nechápu. Jak tam takhle žiješ?

Sandra: Já jsem pořád živá!

Řekly byste o sobě, že jste soutěživé?

Sandra: Ne, myslím, že ne.

Viola: Taky si myslím, že ne.

Říkala jste, že se vám při cestování staly různé nečekané situace.

Mohla byste nějakou vypíchnout?

Sandra: Třeba jednou jsme přijely do Maroka, půjčily si auto a zjistily, že má rozbitou kontrolku na benzín. Ale zjistily jsme to až ve chvíli, kdy nás to nechalo uprostřed dálnice někde v marockých horách. Měly jsme v plánu natankovat, ale nevěděly jsme, že další benzínka je desítky kilometrů daleko. Snažily jsme se stopnout auto – měly jsme s sebou tříletého syna – a trvalo nám to dvě až tři hodiny. Nakonec nám zastavil řidič kamionu. Poprvé v životě jsem se svezla v kamionu, pán byl strašně milý a nakonec jsme z toho měly skvělý zážitek.

A vám se stalo něco nečekaného během cest?

Viola: Mně se pořád něco stává, takže těžko vypíchnout jednu věc.

Sandra: A co ten Balkán?

Viola: Jo, to jo. Řídila jsem obrovský džíp, couvala jsem, a nevšimla jsem si, že za mnou je příkop. Byla tam vysoká tráva, takže jsem si myslela, že je to jen terén, ale zapadla jsem tam zadními koly. Zapnula jsem pohon 4x4 a snažila se vyhrabat, jenže v příkopu byly kameny, které se zasekly do kol. Měly jsme ale obrovské štěstí – kolem jeli motorkáři, kteří nám auto vytáhli, a nic za to ani nechtěli.

ROZHOVOR

CHICAS

SOUTĚŽÍCI

Ester (28) s **Icy** (26) jsou energické holky, a zároveň nejlepší kamarádky. Obě se věnují profesionálně tanci. Jejich přátelství je jejich silou – otázkou je, co s ním udělá show Asia Express. Obě se do všeho vrhají po hlavě, nejsou to žádné fajnové slečinky a mají pocit, že se pro tuhle show narodily. Jsou to zkrátka bezprostřední a statečné dračice.

Jak jste se vlastně daly dohromady? Jak dlouho se znáte a jak si myslíte, že vám soutěž půjde?

Ester: Ten rok můžeme říct asi obě najednou – je to rok 2012, takže už je to pěkných pár let. Seznámily jsme se tehdy v taneční skupině u nás v České Lípě a od té doby jsme si tak nějak zůstaly. Je to dlouholetý vztah, který má svůj vývoj, a myslím si, že nám to funguje.

Icy: A hlavně si věříme! Jinak bychom se ani nepřihlásily. Věřím v naši společnou sílu, myslím, že je opravdu velká, a věřím, že to lidem ukážeme.

Dokážete si představit, že byste spolu zvládly i nějaké vypjaté situace? Přece jen je rozdíl být spolu čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu.

Ester: Myslím si, že už jsme spoustu vypjatých situací zažily. Samozřejmě, tohle možná bude úplně jiný level, ale právě proto do toho jdeme – abychom zjistily, kde je vlastně naše hranice. A my se na to těšíme.

Icy: Přesně tak! My už navíc jeden takový dobrodružný trip za sebou máme. Cestovaly jsme obytnákem a tam se nám jako dvěma holkám mohlo stát opravdu hodně věcí – a taky se stalo! Všechno se rozbilo, všechno přestalo fungovat – auto, věci v autě, dokonce i navigace nás v jednu chvíli zradila. A i přesto to považujeme za jeden z nejlepších zážitků svého života. Věřím, že si z každé situace vždycky dokážeme vzít to pozitivní.

Ester: Myslím si, že naše silná stránka je humor a že se nebereme příliš vážně. Díky tomu si i v těžkých situacích dokážeme udržet pozitivní přístup.

Pohádaly jste se někdy? Která z vás mívá vždycky poslední slovo?

Icy: Víte co, já si vlastně nepamatuji, že bychom se nějak vážně pohádaly. Pamatuješ si ty něco?

Ester: Ne, opravdu ne. Určitě jsme neměly žádnou velkou hádku. Myslím si,

ROZHOVOR

SOUTĚŽÍCI

že když jsme měly rozdílný názor, vždycky jsme to zvládly vyřešit v klidu. A já jsem navíc taková dost „splachovací“ – některé věci prostě nechám být.

Icy: Takže se dobře doplňujeme.

Ester: Přesně tak.

Zažily jste v životě nějaký pořádný adrenalin? Který byl ten největší?

Icy: Společně, nebo každá zvlášť?

Klidně každá sama, jak chcete.

Icy: Těch situací je tolik, že je těžké vybrat jednu konkrétní. Mám pocit, že žiju tak trochu život na hraně a ze všeho se snažím vymáčknout maximum.

Ester: Já mám ty adrenalinové situace hodně spojené se svými zraněními, takže to by byla kapitola sama o sobě. Ale třeba bungee jumping – to byl pro mě velký zážitek, docela jsem se u toho bála. A taky motorka, ta mi taky zvedá adrenalin.

Proč jste si řekly, že tahle soutěž je právě pro vás? Proč jste se přihlášily?

Ester: Mám pocit, že jsme kouzlo spo-

lečného cestování objevily před pár lety, nejvíc asi před rokem, kdy jsme spolu vyjely do Španělska vanem, který jsme si půjčily. Objížděly jsme celé pobřeží a říkaly si, že tohle je přesně to, co nás naplňuje a baví. A protože nás po cestě potkala spousta nepříjemností, řekly jsme si – proč to nezkusit znovu, tentokrát ve větším měřítku?

Icy: Pro mě to bylo strašně přirozené. Děly se věci, my jsme je řešily, u toho jsme natáčely videa a sdílely je na sociálních sítích. A lidi to hrozně bavilo! Říkala jsem si, že pro nás je to normálka, ale oni to viděli jako ohromnou show.

Co vás na cestování nejvíc naplňuje? Kromě toho, že jste spolu.

Icy: Mě hrozně baví to, že nám ten život prostě nakládá. Lidi si myslí – jedou vanem, hezké fotky – ale realita je úplně jiná. My jsme tam furt něco řešily. Každý den nové problémy. A lidi nám říkali: „To se nemůže stát nikomu jinému než vám!“ Ale my jsme si z toho udělaly svůj příběh. Teď už vím, že nevím, co by se muselo stát, aby nás něco rozhodilo.

Ester: Možná můj hlad!

Icy: To jo, tvůj hlad nebo moje únava. Ale věřím, že už máme natrénová-

no. Důležité je nesesypat se v hlavě – pak má všechno řešení.

Ester: Myslím, že naše hlavy už jsou nějakým způsobem vytrénované. Ale člověk nikdy neví, co ho může potkat. Co mě osobně na cestování baví nejvíc, jsou lidé, které potkáme. I přes všechny problémy jsme vždycky na někoho narazily. Já jsem navíc docela důvěřivá a ta pomoc od cizích lidí – to je pro mě to nejcennější. Člověk si pak nepřipadá sám, i když je v úplně cizí zemi. Těším se na poznávání jiných kultur a na to, jak se k nám lidé dokážou postavit.

Je něco, čeho se bojíte? Ať už v životě, nebo co by vás v této show mohlo čekat?

Icy: Já se bojím, že Ester bude mít hlad!

Ester: A já se k tomu hladu taky vrátím. Nepotřebuji jíst hodně, ale pravidelně. Jakmile mi dojde energie, mám pocit, že mi dojde úplně všechno. Budu se muset v hlavě připravit na to, že nejde o život, a prostě budu někde sbírat lokální borůvky, banány nebo kokosy – prostě cokoli, co mi dodá energii.

Icy: Já se bojím asi únavy. Teď máme energii, všechno z nás srší, ale únava by nás mohla pořádně srazit. Doufám, že naše hlavy zapnou, a prostě poje-

deme dál.

A co vám řekli vaši nejbližší na to, že do toho jdete?

Ester: Nejčastější reakce byla: „To je úplně pro vás!“ Že je to přesně to, kam bychom měly jít a co bychom si měly zkusit.

Icy: Zažila jsem obrovskou podporu. Nezažila jsem ani jednoho člověka, který by se mi snažil něco vymluvit. Všichni strašně fandili a věřím, že fandit budou.

Ester: Akorát moje mamka má trochu strach – zdravím ji, kdyby to viděla – ale ta se strachuje pořád.

Kdybyste měly prozradit jedna na druhou něco, co by diváky mohlo překvapit?

Icy: Tak nevím, jestli nám to dovolíte, ale... My jsme docela dost sprosté.

Ester: No, to bude problém! To jsme si říkaly. Obzvlášť ve vypjatých situacích to z nás prostě lítá.

Icy: Budeme velké dílo pro postprodukci! Ale chtěly jsme jet na autentičnost, takže prostě budeme takové, jaké jsme.

Ester: Budu se snažit soustředit se, ale nic neslibuji!

ROZHOVOR

NĚCO JAKO PÁR

SOUTĚŽÍCÍ

Petra (26) a **Filip** (29) spolu krátce tvoří pár. Soutěž berou jako zkoušku svých psychických a fyzických sil. Petra píše knížky o vztazích. Je jisté, že soutěž jejich pravé povahy odhalí naplno.

Můžete se každý pár větami představit?

Petra: *Moje jméno je Petra Lukešová, je mi 26 let. Jsem hrdá majitelka kočky bez chlupů, trénuju, píšu knížky a tvořím obsah na sociální síť.*

Filip: *Já jsem Filip, je mi 29 let, pracuju jako strojní inženýr a pocházím z Kladna.*

Do soutěže jste se přihlásili spolu. Jak jste vybírali jeden druhého? Proč zrovna vy dva?

Petra: *My jsme se přihlásili do soutěže spolu, protože jsme spolu randili a přišlo nám to jako velká příležitost. Já miluju reality show, takže to byla jednoznačně možnost do něčeho takového vstoupit. Brali jsme to jako výzvu, což bereme pořád, a moc jsme se na to těšili.*

Filip: *Je to tak. Péťa přišla s nápadem přihlásit se do téhle cestovatelské re-*

ality show a mně to přišlo jako dobrý nápad, takže jsem souhlasil.

Vy jste zmínili minulý čas – že jste randili. Ted' už nerandíte?

Filip: *Ano, ted' už nerandíme. Ted' jsme parťáci, ale do soutěže se stále těšíme a jsme na to připraveni.*

Jaké si myslíte, že budete mít výhody, že jste se přihlásili zrovna vy dva spolu?

Petra: *Jsme mladí, fyzicky odolní a evidentně i psychicky odolní, když spolu nechodíme, a pořád spolu dokážeme dobře vycházet. Myslím si, že se i dobře připravujeme dopředu, takže budeme mít velkou výhodu v tom, že se připravujeme na maximum.*

Filip: *Já myslím, že spolu dobře vycházíme a hodně se spolu smějeme. To je možná to, co nás pak bude držet nad vodou, až se podmínky trochu zhorší.*

Jak konkrétně se připravujete?

Filip: *Snažíme se zlepšovat v práci s mapou, navštěvujeme různá místa, kde můžeme natrénovat spolupráci, a tak dále.*

ROZHOVOR

SOUTĚŽÍCÍ

Petra: Souhlasím. Zkoušíme třeba únikovky, to je dobrý trénink. Po fyzické stránce se snažíme ještě doladit přípravu a pak i nějaká dechová cvičení – naladit se sami na sebe a být co nejvíce v pohodě.

Myslíte si, že spolu zvládnete i různé vypjaté situace, jestli na nějaké dojde?

Filip: Já myslím, že jo. My už jsme jich společně pár zažili. Nechci říkat, že nás nic nepřekvapí – určitě nás překvapí hodně věcí – ale myslím, že jsme připraveni dobře a že to zvládneme.

Petra: My už jsme se prošli tou nejvíc vypjatou situací, což byl rozchod, a zvládli jsme to. Takže to zvládneme.

Máte obecně rádi cestování?

Petra: Ano, ale neměla jsem zatím tolik příležitostí, abych toho tolik procestovala.

Filip: Já podobně. Cestuju rád, ne úplně tak často, ale užívám si i náročnější fyzické dovolené – nějaké přechody s batohem a tak. Na to se těším.

Jaký doposud největší adrenalin jste v životě zažili?

Petra: To budu asi chvilku přemýšlet. Já si myslím, že celkově můj život je takový adrenalin. Nemám vyloženě nějaký adrenalinový sport, ale spíš jdu do všeho po hlavě. Vyloženě jednu konkrétní věc bych ale neuměla říct.

Filip: Já bych možná zmínil to, když jsem se přestěhoval do Kanady. To bylo docela vzrůšo. Byla to pracovní příležitost a velká změna – velký krok do neznáma. To byl docela adrenalin, ale nakonec to všechno klaplo dobře, takže věřím, že i tohle klapne dobře.

Jak dlouho jste tam byl a co jste tam dělal?

Filip: Byla to pracovní příležitost a bylo to zhruba na rok.

Z čeho máte teoreticky strach? Co vás může potkat během soutěže?

Petra: Je tu strach, ale zároveň se na to těším. Myslím si, že si sáhneme na nějaké pomyslné dno ať už fyzických sil nebo toho, co už fakt nebude moct. Je to nějaká obava z něčeho nového, ale zároveň se na to těším, protože si myslím, že soutěž je právě o překonávání.

Filip: Mě paní v kostymérně strašila, že

NĚCO JAKO PÁR

budeme možná muset jíst něco hrozného. Z toho bych neměl úplně radost, kdybychom třeba museli jíst pavouky. A mám trochu obavy z toho, že nám něco elementárně nepůjde – že třeba nezvládneme stopovat a na tom pohodíme. Ale to se snad nestane.

Myslíte si, že jeden druhého doplňujete? Že někdo je třeba dobrý v něčem jiném?

Petra: Já si myslím, že jo. Filip je víc klidný, já jsem třeba chaotická. Máme víc takových věcí a vzájemně to prostě nějak funguje. Myslím, že to je i důvod, proč si rozumíme.

Filip: Zároveň myslím, že Péťa je lepší v tvůrčích věcech, já možná v analytice, mapách a tak. Máme každý své silné stránky, vzájemně o nich víme a myslím, že se dobře doplňujeme.

Prozrad'te jeden na druhého něco, co by možná nikdo nečekal.

Petra: (se smíchem) Filip mě zaskočil! U Filipa je to to, že nejvíc času tráví doma s fénem. Každé ráno si potřebuje dostatečně upravit vlasy.

Filip: Péťa, když ji nikdo nevzbudí, tak klidně spí 12-13 hodin.

Co rádi děláte ve volném čase, když zrovna nepracujete?

Petra: Já miluju psaní i čtení knih. Momentálně mi právě vychází knížka, takže se na to extrémně těším.

Filip: Já se rád věnuju sportu – běhání nebo posilovně. Rád vařím a rád hraju na klavír.

O čem bude ta knížka?

Petra: Je to román, spíš pro ženy. Je to taková vztahovka o tom, když se člověk ztratí a potřebuje najít sám sebe.

Filipe, čtete Petřiny knížky?

Filip: Ještě jsem žádnou nečetl, ale chystám se.

Petro, věříte mu?

Petra: Já si myslím, že ho donutím. V té Asii si nějakou přečte!

ROZHOVOR

TOUŽIMÁCI

SOUTĚŽÍCÍ

Iva (44) je sociální pracovnice, **Jirka** (55) prošel životem jako horník, záchranář i řidič autobusu – dnes je hasičem. Jsou to srdeční lidé, kteří se znají téměř celý život, a jejich vztah je důkazem, že opravdová láska dokáže překonat naprosto vše. Rádi se navzájem pošťuchují, utahují si jeden z druhého a jejich hravá chemie je naprosto nakažlivá. Jsou tím párem, který každý z nás zná ze svého okolí – tím, u kterého vidíte, že to prostě funguje, a u kterého vám je dobře, jen když je pozorujete. Jak zamávají extrémní podmínky Asia Express jejich vztahem?

Představte se nám, prosím, a řekněte o sobě něco, ať vás diváci poznají.

Ivana: Jmenuji se Ivana, pocházím z Toužimi. Pracuji jako sociální pracovnice na městském úřadě, dělám tu práci už zhruba pětadvacet let. Ve volném čase si ráda zahraju košíkovou a trávím čas s přáteli.

Jirka: Já jsem Jirka, také z Toužimi. Pracuji jako hasič, u hasičů jsem už čtvrt století. Ve volném čase mě baví kolo, procházky, les, a teď hlavně práce kolem baráčku.

Přihlásili jste se společně. Jak dlouho se znáte a proč právě vy dva?

Ivana: Jsme spolu pět let, ale známe se vlastně celý život. Toužim je malé město, takže se známe odmala.

Jirka: A popravdě – my jsme se úplně nepřihlásili.

Ivana: Nepřihlásili...

Jirka: Ivu přihlásila kamarádka, jenže pak z rodinných důvodů couvla. Zkoušeli obvolat bratra, kamarády, ale nic nevyšlo. Bratr slíbil, že s ní pojede na casting, tak jsem dělal šoféra. Jenže když jsme přijeli do Prahy, bratr to vzdal a já ho zastoupil.

A jak se v téhle pozici cítíte? Jste na to připraven?

Jirka: Spíš se těším na to, co nás čeká. Beru to jako dobrodružství a výzvu.

Bylo potřeba nějaké přemlouvání?

Ivana: Nebylo.

Jirka: No... Malinko bylo. Takové to: „Já tam nejdu, já tam nepůjdu...”

Ivana: Je pravda, že jsem si pak říkala, že je asi hloupé volat do produkce, jestli si místo bratra můžu vzít přítele.

ROZHOVOR

TOUŽIMÁCI

SOUTĚŽÍCÍ

Takže casting zrušíme. Ale Jirka ráno vstal, řekl: „Jedeme, jdeme to zkusit.“ A když jsme přijeli, tak to bylo šup, šup, šup – a já ani nestihla říct, že vlastně není můj bratr.

Jirka: Nemám k tomu co dodat. Z řidiče účastníkem.

Je už teď něco, na co se těšíte?

Jirka: Těžko říct... Na dobrodružství.

Ivana: Na společné dobrodružství. Strašně se těším.

Co vás vlastně vedlo k tomu, že jste se přihlásila?

Ivana: Výzva. Já mám ráda výzvy a ráda vyhrávám. Když s tím přišla kamarádka, tak jsem nejdřív váhala, ale jo – chtěla jsem vyhrát.

Jirka: A teď už chceme vyhrát oba.

Máte rádi cestování?

Ivana: Určitě ano, moc se těším.

Jirka: Já taky.

Co vás na cestování baví nejvíc? Poznávání lidí, kultur nebo řešení

nečekaných situací?

Ivana: Asi všechno. Úplně všechno.

Jirka: Cestování je nejlepší s batůžkem – poznávat krásy a zajímavosti jiných zemí. O tom to celé je.

Kde jste zatím byli a kam byste se klidně vrátili?

Ivana: Já se přiznám, že jsem zatím byla hlavně na klasických dovolených u moře – hotel, servis. Takové dobrodružství „na batůžek“ jsem ještě nezažila. Moc se na to těším, i když to bude asi náročnější. Ale Jirka už s tím zkušeností má.

Jirka: Byli jsme ve východních státech, v Thajsku, ve Vietnamu. Do Thajska bych se klidně vrátil.

Proč zrovna Thajsko? Co se vám tam líbilo?

Jirka: Lidi. Jsou vstřícní, nehrají si na nic. Aspoň ti, se kterými jsme se setkali my. Je tam taková správná pohoda.

Už se nějak připravujete?

Ivana: Vůbec ne. Ale budu muset oprášit angličtinu.

Jirka: Myslím si, že se na to vlastně ani moc připravit nejde. Nevíme, o co přesně půjde, tak na co se připravovat?

Třeba na to, že spolu budete trávit hodně času?

Ivana: Na to se těším. Je to další výzva – jestli zvládneme všechny nástrahy, dobrodružství a celou soutěž společně. Věřím, že ano.

Jirka: Já to raději komentovat nebudu... U nás má poslední slovo někdo jiný.

Dokážete si to představit i ve vy-pjatých situacích?

Jirka: Já ano. Když nebude poslouchat, tak jsme v háji.

Ivana: Mně bylo doma řečeno, že mám poslouchat, když inženýr řekne, kudy se jde. Tak tam půjdu, i když si budu myslet, že správná cesta je opačným směrem.

Jirka: Jak to bude, to vlastně nevíme. Necháme se překvapit – vy s námi.

Je něco, čeho se bojíte?

Ivana: Asi se trochu bojím toho, že Jirka bude chtít jít doprava, a já budu přesvědčená, že správně je doleva. Že mu budu muset věřit – a o tom to asi celé bude.

Jirka: Já se bojím, jestli mě pustí ke slovu.

Ivana: (smích)

Jirka: Jinak obecně má člověk respekt, ale necháme se překvapit, co si pro nás jiné státy připraví.

V čem si myslíte, že bude vaše výhoda?

Ivana: Myslím si, že Jirka je velký klid-d'as. Já budu spíš ten typ, co říká: „Pojď, jdeme, šup, šup, honem!“ A Jirka řekne: „Ne, teď se zastavíme, uděláme krizový plán a podle toho pojedeme.“ Myslím, že v tomhle se dobře doplňujeme.

Jirka: Já vlastně nevím.

Napadne vás něco o tom druhém, co by diváci možná nečekali?

Ivana: Upřímně – vůbec netuším.

Jirka: Možná na to, kdy přijde první skřípání. Na to jsem zvědavý i já sám.

Kdybyste měli prozradit jednu zajímavost nebo malé „tajemství“ jeden o druhém?

Jirka: Teď mě opravdu nic nenapadá.

Ivana: Asi taky ne... Možná jen to, že by mohl trochu vybuchnout, když budu chtít jít doleva.

ROZHOVOR

SOUTĚŽÍCÍ

Hanka (65) a **Miša** (40) Dvorské jsou máma s dcerou. Celý život jedou na výkon – obě kaskadérky, co neznají nic jiného než makat naplno. Hanka si vždycy šla tvrdě za svým. I po onkologickém onemocnění hledá adrenalin a klidně skočí ze skály. Miša v tom vyrůstala, ale před lety se osamostatnila, odstěhovala se na Moravu a rozjela vlastní studio. Mají mezi sebou respekt i třecí plochy.

Můžete se, prosím, představit?

Hanka: Já jsem Hanka Dvorská, jsem maminka Miši Dvorské a mám ji ráda.

Miša: A já jsem Miša Dvorská, jsem dcera Hanky Dvorské a mám ji taky ráda.

Hanka: Pracovaly jsme obě u filmu. Já jsem pracovala jako kaskadérka a Miša teď pracuje u filmu jako kaskadérka za mne.

Miša: A ještě fitness děláme obě!

Hanka: Přesně. Já teď pracuji jako instruktorka ve fitness – dělám různé lekce, jógu, pilates, spinning, běhám kardio. A mám svoji firmu Boot Camp, kam ráno chodí lidé cvičit – a já jsem ráda, že chodí a že se hýbou.

Miša: No, já se taky pořád hýbu. Cvičím s lidmi a dělám v podstatě to stejné, co máma, akorát 150 km odsud.

Myslíte si, že jako dvojici vám to v soutěži bude fungovat?

Hanka: Uvidíme. My jsme s Mišou byly spolu naposledy asi měsíc, když jí byly dva roky. Takhle dlouho jsme spolu ještě nebyly.

Miša: Uvidíme. Bude to sranda určitě, protože nejsme úplně zvyklé být spolu pořád. Ale vždycy, když jsme spolu, tak je to velmi intenzivní a velmi vtipné, takže určitě to bude zase nějaká leg-race.

Přemýšlely jste nad tím, jak se můžete doplňovat?

Hanka: Nepřemýšlely. Přemýšlela jsi nad tím ty?

Miša: No, doplňovat... Já toho víc sežeru!

Hanka: Takže ona sežere víc. Já jsem se jí bála, už když jsem ji kojila – to mě už začala žrát!

Miša: Jak se můžeme doplňovat... No, to uvidíme.

Hanka: Tak já jsem zkušená a moudrá, protože jsem stará. A Miša je taková rychlá a myslím, že je o něco lepší v orientaci než já. Protože já možná najdu, kde je sever, když mám buzolu – možná...

KASKADÉRKY

ROZHOVOR

SOUTĚŽÍCÍ

Proč jste se přihlásily?

Miša: Protože máma...

Hanka: Já jsem jí řekla, ať jde se mnou. Já jsem se přihlásila, protože chci ještě na sklonku svého života zažít nějaké adventure!

Miša: Protože mi máma řekla, že na tohle v životě nezapomenu. Tak věřím, že na to v životě nezapomenu.

Hanka: A já na to zapomenu, protože si nic nepamatuju.

Miša: Já jí to připomenu!

Cestujete rády?

Miša: Já strašně ráda! Já bych celý život procestovala, kdyby to šlo.

Hanka: Já cestuju ráda, ale musím mít svůj polštář. Nevím, jestli si ho budu moct vzít, ale jo, jasně, cestuju ráda – ale někam do teplých krajín.

A kde se vám zatím nejvíc líbilo?

Miša: Mně se líbilo nejvíc v Kambodži. A taky ve Španělsku, na Sardinii, na Korsice – všude se mi líbilo.

Hanka: Líbilo se mi taky všude, ale nejvíce se mi líbí na Kokořínsku, u nás

na chalupě. Protože Česko je nejkrásnější a já tam cestuju každý pátek a jsem tam úplně šťastná. Celý svět je krásný, ale Čechy jsou nejkrásnější. Opravdu!

Vidím, jak se vám rozzářily oči, když jste o tom mluvila. Zajímá mě, jaké další věci vám dělají v životě radost? Jak rády trávíte čas, když pomineme práci?

Hanka: Tak já mám ráda Emila – to je můj partner – protože s ním se dá dělat strašná spousta věcí. Skáčíme z letadla, skáčíme ze skal – base jumping – jezdíme na jednokolkách a prostě sportujeme. Můj život se skládá z pohybu, protože pohyb je život a já nechci zarůst do gauče. Mám ráda všechno, kde je parta lidí, kde se můžu hýbat, kde je sranda a kde je volno. To mám ráda!

Miša: No, já mám ráda taky být se svojí rodinou. Radost mi dělá být se svými dvěma dětmi, s manželem, s rodinou a vůbec s kamarády – prostě mít kolem sebe lidi a dělat něco, co nás baví, a prožívat nové zážitky.

KASKADÉRKY

A naopak – z čeho máte v životě strach?

Hanka: Strach? No, to je takové... Z blbých lidí mám strach, ale strach... Já jsem asi tak nastavená, že moc strach nemám. Mám ráda pavouky, myši, všechny cvrčky mám ráda. Mám ráda i nějaké extrémní věci, výšek se nebojím, hloubek se taky nebojím. Já vůbec nevím, z čeho bych měla strach. Už jsem takovou otázku dostala několikrát, a fakt nevím. Mám strach o děti – to jsem měla vždycky strach, když se nevrátily včas.

Miša: Já mám zase strach o mámu. Už toho má docela dost za sebou.

Hanka: Já mám strach, že se něco přihodí dětem, protože dělají pořád samé blbosti. Ale jinak v životě strach z ničeho nemám – život je krásný!

Miša: Já nevím taky... Občas mám strach, vlastně – necítím se dobře, když mám dělat cokoli s elektřinou. To mám strach. Protože když jsem byla malá, tak jsem strčila prsty do zásuvky s nějakým hřebíčkem nebo něco takového. Od té doby jako fakt mám strach třeba vyměnit žárovku. Já to vyměním, ale vezmu si gumové boty!

Připravujete se nějak na tu show, na soutěž?

Hanka: Já zatím vůbec, protože mám hrozně práce, a ještě to hrnu před sebou. Musím dělat své lekce, pořádkám různé závody, do toho mám hodiny ve fitku a musím se na ty hodiny připravit. Takže teď dělám tyto svoje věci, které pak poběží beze mne. Vůbec nemám čas myslet ještě k tomu všemu na soutěž!

Miša: Já jsem taky musela zařídit spíš ten čas, který tady potenciálně nebude. Takže to stejné.

SOUTĚŽÍCÍ

Džami (46) pochází z Kazachstánu. Do Česka odešla za lepším životem a už řadu let tu žije se svými třemi dětmi, z nichž všichni jsou dnes teenageři. Je energická, pracovitá, otevřená a zvyklá rychle se zorientovat v každé situaci. Její syn **Damir** (19) studuje ČZU, miluje počítačové hry a skvěle kreslí. Účast v pořadu berou jako šanci zlepšit svůj vztah – vynahradiť si roky odloučení, kdy on byl v péči babičky a ona pracovala na tom, aby se měl líp. Tyto roky jim teď chybí a mají problém s komunikací. Chtějí to ale napravit, a proto vyrazí na cestu, která je má sblížit.

Mohli byste se, prosím, představit a říct něco málo o sobě?

Džami: Jmenuji se Džamila, klidně mi říkejte Džami. Jsem maminka tří dětí, původně pocházím z Kazachstánu, ale v Česku žiju už asi šestnáct let. Jsem šťastná, že můžu být součástí tohoto projektu.

Damir: Dobrý den, jmenuji se Damir, je mi devatenáct let. Pracuji v autobuse, a zároveň studuji na univerzitě.

Či to byl nápad přihlásit se?

Džami: To byl můj nápad. Se synem

jsme spolu téměř dvacet let, ale paradoxně spolu netrávíme tolik času. On už je skoro dospělý a brzy už takovou příležitost mít nebudeme. Když jsem byla mladá maminka, udělala jsem spoustu chyb – chtěla bych teď zkusit náš vztah trochu zlepšit a posílit.

Damire, nezaváhal jste, že do toho půjdete s maminkou?

Damir: Jo, proč ne.

Máte rádi cestování?

Damir: Upřímně... Moc ne. Ale proč to nezkusit. Kdybych nemusel, tak bych asi necestoval.

Džami: Jeho víc než cestování láká exotické jídlo.

Damir: Přesně tak. Já to беру hlavně kvůli tomu jídlu. Ne že bych nechtěl poznávat nové země, ale cestování mě strašně vyčerpává. Jednou za čas je to fajn, ale ne pořád. Přesto jsem si říkal – proč to aspoň nezkusit.

Džami: On by nejradši trávil všechnen čas u počítače, což je dneska u mladých normální. Je hrozně těžké ho dostat někam ven, někdy i jen po Praze. Takže tohle беру jako velkou výzvu pro nás oba.

Těšíte se?

Damir: Určitě ano. Nejvíc se těším na ta exotická jídla. Už teď se nemůžu dočkat.

Džami: Já exotická jídla moc nemusím, ale doufám, že to syn zvládne za nás oba... A že mi všechno nesní.

Je ještě něco dalšího, kromě společně stráveného času, na co se těšíte?

Džami: Já cestování strašně miluju. Když mám čas, hned беру batoh a vyrážím. Je to ve mně zakořeněné – pocházím z Kazachstánu a Kazaši jsou nomádi. Moji předkové celý život cestovali a já to mám prostě v buňkách. To je moje přirozenost.

Kam se ty vaše „cestovatelské buňky“ poděly?

Damir: Ne že by se úplně ztratily. Taky bych rád viděl jiné kultury, jiná místa, jiné podnebí. Zajímá mě, jak to jinde vypadá. Jen je pro mě hrozně vyčerpávající, když je toho moc.

Jak se vám líbí tady v Česku?

Džami: Cítím se tady jako doma. Děti

už mají české občanství, já o něj taky žádám. Máme s čím srovnávat a Česko, hlavně Praha, mi strašně přirostlo k srdci. Miluju tady ten klid.

Damir: Já to mám podobně. Česko, hlavně Praha, je super třeba v dopravě – dostanete se kamkoli bez auta. Je tu čisto, hezky se tu žije. Jiný život si ani nepamatuju, do Česka jsem přišel jako malé dítě.

Předpokládáte mezi sebou i nějaké konflikty?

Džami: Ano, občas mě dokáže pěkně naštvat.

Damir: Já jsem přitom nic neudělal.

Džami: Právě! Takže se obávám, že s kamerami mezi námi občas nějaké konflikty budou.

Damir: Maminka dokonce vtipkovala, že hledala na Googlu, kam se dá „vyhodit“ devatenáctiletý syn.

Džami: Samozřejmě to byla legrace... I když existují studentské koleje. Když už to nebudu zvládat, tak ho tam pošlu.

Damir: A pak si navzájem vyhrožujeme – já, že nepojedu, ona, že půjdu bydlet na kolej.

Zvládnete spolu i krizové situace?

Damir: Ty krizové určitě ano. Ty nekritické možná hůř.

Máte z něčeho strach během té show?

Džami: Já mám jediný strach – že bychom jeli na Nový Zéland. Tam nechci.

Damir: Proč?

Džami: Je to jediná země, kam chci jet až hodně stará. Když jsem byla nemocná a čekala mě operace, slíbila jsem si, že neumřu dřív, než uvidím Nový Zéland na vlastní oči. Takže tam chci až někdy v devadesáti. Jinak se nebojím ničeho – klidně Austrálie, teplo, cokoli.

Damir: Já se bojím toho, že nestihnu ochutnat dost exotických jídel.

Myslíte si, že vám pomůže vaše povolání?

Džami: Určitě. Pracuji na velkých akcích a u filmu, často řeším krizové situace. Umím si zachovat chladnou hlavu i ve stresu, mezi stovkami lidí. Věřím, že se to bude hodit.

Damir: Pokud tam nebudu muset opravovat potrubí, tak asi ne.

Čeho si na sobě navzájem vážíte?

Džami: Je to můj syn, známe se skoro dvacet let. Je to můj první, nejstarší, můj život. Nechávám doma další dvě děti, ale on je pro mě strašně důležitý.

Damir: Je to moje máma. Dala mi život. Co víc k tomu dodat? Jsme rodina – a to je to nejdůležitější.

A poslední otázka – kdy jste v životě zažili největší adrenalin?

Džami: Asi při autonehodě, kdy jsem si zlomila páteř. To ale nebyl pozitivní adrenalin. Ten pozitivní mám spojený hlavně s cestováním, raftingem a obecně se svým životem, který je dost akční.

Damir: Já adrenalin moc nemusím. Největší byl asi na Matějské pouti, když mě máma donutila jít na takovou atrakci – takové kyvadlo. Byl jsem tam úplně sám, řval jsem, spadla mi bota a myslel jsem, že umřu. To fakt nemám rád.

Džami: Myslela jsem, že se mu to bude líbit...

Damir: Nelíbilo. A dodnes mi to připomíná.

ROZHOVOR

SOUTĚŽÍCÍ

Miloš (40), bohatý podnikatel, a jeho „placený kamarád“, osobní trenér **Roman** (34). Oba z Brna. Jako parťáka si Miloš bere svého osobního trenéra Romana, prý „placeného kamaráda“. Roman má doma malé dítě a jeho motivace je prostá – potřebuje peníze pro rodinu. Milošovou hlavní motivací je vyhrát celou show.

Poprosím vás, abyste se představili a řekli o sobě něco málo.

Roman: Jmenuji se Roman, jsem z Brna a pracuji jako trenér ve fitness centru.

Miloš: Já jsem Miloš, taky z Brna, a jsem podnikatel.

Jak jste se poznali a jaký máte mezi sebou vztah?

Roman: Poznali jsme se ve fitku. Miloš je můj klient a já jsem jeho trenér. Zavolał mi zhruba před dvěma lety a od té doby na sobě společně pracujeme.

Miloš: Je to můj jediný placený kamarád. Platím si ho jako osobního trenéra.

Čeho si na sobě navzájem vážíte? Řekli byste, že se už dobře znáte?

Roman: Trávíme spolu hodně času, několikrát týdně ve fitku, kde spolu celou hodinu mluvíme, takže o sobě víme dost. Na druhou stranu se známe hlavně z prostředí fitka, mimo něj jsme spolu moc času netrávili.

Miloš: Já si hodně vážím Romanovy profesionality. Díky němu jsem za dva roky zhubl skoro čtyřicet kilo.

Už jste si všimli něčeho, co vám na tom druhém třeba vadí?

Miloš: Občas se chová jako dítě, a to mi v některých situacích vadí.

Roman: A on se zase chová jako typický „boomer“ skoro ve všech situacích. Vysvětlovat mu to nemá cenu.

Pracujete na nějaké speciální přípravě?

Roman: Ani ne. Říkal jsem si, že bych před odjezdem mohl víc chodit na pás, ale zatím jsem se k tomu nedostal.

Miloš: Já se nijak speciálně nepřipravuju, jen omezuju příjem jídla.

RYCHLÁ ROTA

ROZHOVOR

SOUTĚŽÍCÍ

Proč jste se vlastně přihlásili?

Miloš: Už jako kluk jsem sledoval americkou verzi Amazing Race a vždycky jsem si říkal, že to je jediná soutěž, do které bych kdy šel. Jediná nevýhoda jsou kamery, ale tohle byl můj sen. A pak už jsem jen potřeboval najít někoho, kdo do toho půjde se mnou – a to je Roman.

Roman: Je to tak. Jsem tady kvůli němu.

Takže kdyby nebylo Miloše, sám byste se nepřihlásil?

Roman: Nepřihlásil.

Na co se nejvíc těšíte?

Roman: Na teplo. A na místa, kam bych se sám asi nikdy nevydal.

Miloš: Já se těším na to, až to bude za námi... A vyhraje.

Baví vás cestování?

Roman: Ano, hodně.

Miloš: Já cestuju zhruba devadesát procent svého života, ale jsem zvyklý spíš na první třídu a pětihvězdičkové hotely, takže tohle pro mě bude výrazný výstup z komfortní zóny.

Roman: Já jsem naopak zvyklý jezdit hodně do přírody, takže s tím problém nemám.

Myslíte si, že se budete dobře doplňovat?

Miloš: Já do přírody vůbec nechodím, takže si nemyslím, že to půjde samo. Ale každý z nás má pro tuhle soutěž něco a bude to o tom to skloubit dohromady.

Roman: Já doufám, že se doplňovat budeme.

Máte z něčeho obavy?

Roman: Z jídla. Že nebude.

Miloš: Z havěti, ryb a z nedostatku spánku.

A obecně v životě – je něco, čeho se bojíte?

Roman: V soutěži mám strach, že vypadneme jako první. Jinak v životě mě momentálně nic konkrétního nenapadá.

Miloš: Můj jediný životní strach je, že si jednou na konci života řeknu, že jsem ho jen přežil, a ne opravdu prožil. Já chci život prožít, ne přežít.

RYCHLÁ ROTA

Jaký byl váš nejsilnější zážitek nebo největší adrenalin v životě?

Miloš: Já beru život tak, jak přijde. Pro mě je největší adrenalin i největší strach to, že nevím, co bude zítra.

Roman: Já jsem jednou vylezl na věž bez jištění, jen po cihlách. Bylo to asi třicet metrů vysoko a bylo to dost šílené. Dnes už bych to neudělal. Tehdy to bylo kvůli holce... Dopadlo to dobře, ale byl to extrém.

Co vás v životě baví nejvíc?

Roman: Rodina. Mám malého syna, baví mě filmy, seriály, videohry a samozřejmě cvičení.

Miloš: Mě nejvíc baví cestování. A pak mám rád plavání a hraní pokeru.

A kde se vám při cestování líbilo nejvíc?

Miloš: Jednoznačně Japonsko. Je to jediné místo na světě, kam bych se klidně odstěhoval. Lidi jsou tam vstřícní, je tam čisto, kultura – všechno funguje.

Roman: Mně se hodně líbí Itálie, tam jezdím rád. A taky USA, protože je tam strašně moc věcí k vidění, pokaždé objevíte něco nového.

Miloš: Já to mám opačně. USA jsou jediné místo, kam bych se nikdy nepřestěhoval. Projel jsem celou Ameriku a bydlet bych tam nechtěl. Hnus, špína, smrad, bordel. Stačí.

ROZHOVOR

REŽISÉR

MICHAL VARGA

Michal Varga patří mezi české režiséry, kteří se nebojí pracovat v extrémních podmínkách. Vystudoval hranou režii, ale postupně ho naplno okouzly dokument a práce s neherci. Právě tato zkušenost ho zavedla až do Asie, kde režíroval českou verzi celosvětově úspěšného formátu Asia Express. Ve svém portfoliu má projekty z nejoblehlejších koutů světa – od Ukrajiny a Ruska přes Argentinu a Paraguay, až po africké země, jako jsou Rwanda, Kongo či Jihoafrická republika.

Jak dlouho trvalo celé natáčení od příprav po poslední klapku?

Natáčení trvalo něco kolem třiceti dní, ale přesný počet nevím. Spali jsme přibližně čtyři hodiny denně, a po týdnů měl celý štáb pocit, že už jsme v Asii celé měsíce. Poslední den jsme naopak nemohli uvěřit, že to celé tak rychle uteklo.

Kolik lidí čítá štáb, který jede se soutěžícími na cestě?

Ve štábu bylo kolem 130 lidí 22 různých národností.

Jak vypadá váš typický natáčecí den – od rána do večera?

Vstávání kolem páté ráno, všichni nasedají do dodávek a cirkus se vydává na cestu. Celý den musíme být o krok před soutěžícími – a že někteří z nich byli opravdu rychlí! Někdy jsme během dne urazili i stovky kilometrů. Končili jsme většinou pozdě večer a následovaly porady, přepisování a kontrola textů. Do postele jsme se dostávali mezi půlnocí a jednou v noci, někdy později.

Co vás na natáčení Asia Express překvapilo nejvíc?

Jak rychle a intenzivně to celé probíhá – člověk se opravdu celý den nezastaví a za celou dobu natáčení jsem neměl jediný den volna. Všechny nás to ale úplně pohltilo, štáb i soutěžící, a pak byl najednou konec. Bylo to strašně intenzivní – spouště účastníků na obou stranách kamery se doteď každý den zdají o natáčení sny. Byl to zdaleka nejšílenější projekt, kterého jsem se kdy zúčastnil.

Jaký byl nejnáročnější moment celého natáčení?

Těžko říct. Celé to bylo dost náročné například v tom, že při tak velkém projektu je naprosto zásadní, aby všechny složky štábu byly celý den ve spojení. Někdy mezi námi ale byly i desítky kilometrů, a ne všude je mobilní signál. Všechno se přitom děje hrozně rychle a rozhodovat se musíte v řádu minut, někdy i sekund. A když vám pak v takové situaci vypadává signál každých deset vteřin a děje se to několik hodin v kuse, není to úplně ideální...

Jak náročné je logisticky koordinovat natáčení ve třech různých zemích?

Extrémně náročné, ale logistiku té věci jsem naštěstí neměl na starosti já. Kdyby ano, myslím, že by nás do cíle dojela v lepším případě tak půlka. :-)

Jak řešíte situace, kdy se soutěžící rozdělí a jsou na různých místech?

Soutěžní týmy se rozdělit nesměly, jedno z pravidel soutěže je, že všechny úkoly a překážky po cestě musí překonávat spolu.

Kolik kamer současně sleduje soutěžící během závodu?

Každá dvojice má jednoho kameramana a jednoho režiséra, kteří jsou jim celý den v patách, jsou to takové samostatné mini štáby, speciální jednotky. Pro tyto členy štábu bylo natáčení fyzicky nejnáročnější, naběhali s kamerou v ruce každý den opravdu hodně kilometrů.

Jak zajišťujete bezpečnost soutěžících v exotických a někdy nebezpečných lokacích?

Součástí štábu byla bezpečnostní expertka se zkušenostmi z opravdu vyhraných míst a lékař se zaměřením na tropická onemocnění. Ti vám vysvětlí, co dělat, když vás třeba kousne had, a jak tomu pokud možno předejít. Úplně předejít nebezpečí ale nedokážete nikdy – jeden z našich kameramanů se třeba na chvíli postavil do stínu stromu a v tu chvíli spadl z větve jedovatý had, který dopadl jen asi metr od něj. Právě podobně by ho nekousl, ani kdyby spadl přímo na něj, ale příjemný pocit to není.

ROZHOVOR

MICHAL VARGA

REŽISÉR

Byl moment, kdy jste měli o někoho opravdu strach?

Některé situace nebyly úplně příjemné, ale mnohem víc než nějaký strach ve mně zůstal dojem jakési zvláštní vzájemnosti, kterou dokáže způsobit jen společné cestování. Natáčení bylo v mnoha ohledech opravdu extrémní, což celý štáb neuvěřitelně stmelilo a všichni se starali o sebe navzájem. To byl opravdu hodně silný pocit, který ve mně zůstane ještě dlouho.

Co vás na režírování reality show baví nejvíc?

Vystudoval jsem hranou režii, ale hned po škole jsem začal točit dokumentární filmy. Baví mě práce s reálnými lidmi, to je pro dokument i reality show společné. Hodně svých projektů jsem natáčel v zahraničí. Od Ukrajiny a Ruska přes Argentinu nebo Paraguay, až po různé africké země jako Rwanda, Kongo, Jihoafrická republika a další. Když mi přišla nabídka od šéfproducentky Asia Express Zuzany Palouš Seifertové z FRIENDS Studio Production, neváhal jsem ani minutu. Přišlo mi to jako ideální způsob, jak zužitkovat zkušenosti

z reality formátů a nelehkých natáčení v tropech.

Čím je Asia Express jiná než ostatní reality show, které jste dělal?

Práce na reality show je obecně dost náročná, natáčecí dny jsou často čtrnáct a více hodin dlouhé, člověk se přitom musí pořád soustředit. V téhle show se k tomu přidala skutečnost, že během natáčení musíte za měsíc urazit 3500 kilometrů, každý den spíte jinde, jste v tropech, je vedro, nemáte moc čas jíst, nevyspíte se, neustále improvizujete... A šileně vás to baví! :-)

TVŮRCI

Režisér a showrunner:

Michal Varga

Šéfproducent:

Zuzana Palouš Seifertová

Výkonný producent:

Lenka Matoušková

Kreativní producent:

Jiří Sádek

Castingový režisér:

Barbora Adamcová

Story editor:

Tereza Zemanová

Režisér druhého štábu:

Filip Štoček

Hlavní kameraman:

Radek Karkys

Vedoucí natáčení:

Jan Jindra

Postprodukce:

Jan Bělohavý

Vyrábí:

FRIENDS Studio Production

SKUPINA PRIMA**Ředitelka výroby:**

Lucia Kršáková

**Ředitel divize Obsah
a výroba skupiny Prima:**

Jan Maxa

KONTAKT, PR

Vojtěch Boháček, 725 918 943
vojtech.bohacek@prima-solootions.cz